

JAMES PATTERSON

1. ŽRTVA

Preveo s engleskoga
Nino Novaković

*Zahvaljujem sljedećim osobama čiji su mi naporan rad
i stručnost pomogli u pisanju ove knjige:*

*Dr. Gregu Zormanu,
šefu neurokirurgije bolnice Lakeland iz Fort Lauderdalea
na Floridi, kojega bih u kriznoj situaciji volio imati uza se.*

*Ljupkim i darovitim Fern Galperin, Mary Jordan,
Barbari Groszewski i Irene Markocki.*

Prolog

Inspektorica Lindsay Boxer

Neobično je topla noć u kolovozu, ali ja snažno drhtim dok stojim na velikoj, sivoj kamenoj terasi pred svojim stanom. Gledam panoramu veličanstvenog San Francisca i držim svoj službeni revolver na sljepoočnici.

»Proklet bio, Bože!« šapćem. Posebno čuvstvo, ali prikladno i opravdano, mislim si.

Čujem Slatku Marthu kako cvili. Okrećem se i vidim da me gleda kroz staklena vrata koja vode na terasu. Ona zna da nešto nije u redu. »Dobro je«, dovikujem joj kroz vrata. »Sve je u redu. Idi leći, djevojko.«

No Martha ne želi otići, ne želi okrenuti glavu. Ona je draga, odana prijateljica koja mi je posljednjih šest godina svake noći svojom njuškom poželi laku noć. Dok zurim u oči graničarskog kolija, razmišljam ne bih li možda trebala ući unutra i nazvati djevojke. Claire, Cindy i Jill došle bi ovamo prije nego što bih i spustila slušalicu. Držale bi me, grlile me, govorile prave riječi. Ti si posebna, Lindsay. Svi te vole, Lindsay.

Samo što sam prilično sigurna da bi se sutra navečer, ili prekosutra, sve ovo ponovilo. Jednostavno ne vidim izlaz iz ove zbrke. O svemu sam razmislila već stotinu puta. Mogu biti do zla boga razumna i logična, ali očito sam i vrlo osjetljiva. To mi je kao inspektorici u

policiji San Francisca davalo snagu. To je rijetka kombinacija i čini mi se da sam zato bila mnogo uspješnija od svih drugih muškaraca u Odjelu za umorstva. Naravno, nitko od njih ne stoji ovdje, spreman prosuti si mozak svojim pištoljem.

Polako prelazim s cijevi pištolja niz obraz i opet do sljepoočnice. O Bože, o Bože. O Bože. Sjetila sam se mekih, nježnih ruku, Chrisa, i zbog toga počinjem plakati.

Previše slika navire mi odveć brzo da ih mogu podnijeti.

Strašna, neizbrisiva umorstva mladenaca koja su užasavala naš grad, pomiješana s krupnim planovima lica moje majke, pa čak i nekoliko bljeskova moga oca. Moje najbolje prijateljice — Claire, Cindy i Jill — naš suludi klub. Čak mogu vidjeti i samu sebe — barem onakvu kakva sam bila prije. Nitko nikad, nikad, nije pomislio da izgledam poput inspektorice, jedina žena inspektor za umorstva u cijeloj policiji San Francisca. Moji prijatelji i prijateljice uvijek su govorili da više sličim Helen Hunt, udanoj za Paula Reiseru u seriji *Lud za tobom*. Jednom sam bila udana. Nisam bila Helen Hunt, a on svakako nije bio Paul Reiser.

Ovo je tako teško, tako loše, tako pogrešno. Ovo mi uopće ne dolikuje. Stalno vidim Davida i Melanie Brandt, prvi bračni par koji je ubijen u Mandarinskom apartmanu hotela Grand Hyatt. Vidim tu strašnu hotelsku sobu gdje su umrli bešćutno, besmisleno i nepotrebno.

To je bio tek početak.

KNJIGA PRVA

David i Melanie

1. POGLAVLJE

Prekrasne ruže dugih stabljika ispunjavale su hotelsku sobu — savršeni darovi, zbilja. Sve je bilo savršeno.

Možda na svijetu i postoji veći sretnik od mene, pomislio je David Brandt, kada je zagrlio Melanie, svoju mladenku. Možda negdje u Jemenu — neki muslimanski ratar koji posjeduje dvije koze. Ali sigurno nema većeg sretnika od mene u cijelom San Franciscu.

Mladenci su gledali van iz dnevne sobe Mandarinskog apartmana hotela Grand Hyatt. U daljini su vidjeli svjetla grada Berkeleyja, zatvor Alcatraz i graciozni obris osvjetljenog mosta Golden Gate.

»Divno je«, rekla je Melanie, smiješeći se od zadovoljstva. »Današnji dan ne bih mijenjala ni za što.«

»Ni ja«, prošaptao je. »Osim što možda ne bih pozvao svoje roditelje.« Oboje su se nasmijali.

Samo nekoliko trenutaka prije, oprostili su se s posljednjim od 300 uzvanika u hotelskoj plesnoj sali. Vjenčanje je napokon završilo — zdravice, ples, čavljanje, fotografiranje poljubaca nad tortom. Sada su napokon bili sami. Oboje su imali dvadeset devet godina i imali su cijeli život pred sobom.

David je uzeo dvije čaše šampanjca koje je ostavio na lakiranom stolu. »Zdravica«, rekao je, »drugom naj sretnijem čovjeku na svijetu.«

»Drugom?« rekla je i nasmiješila se praveći se šokiranom. »Tko je prvi?«

Nazdravili su i otpili dugi, raskošan gutljaj osvježavajućeg pića iz kristalnih čaša. »Jedan ratar s dvije koze. Poslije ću ti objasniti«, rekao je.

»Imam nešto za tebe«, iznenada se sjetio David. Već joj je bio poklonio jedan savršeni dijamantni prsten od pet karata, za koji je znao da ga nosi samo kako bi udovoljila njegovim roditeljima. Otišao je do svojeg smokinga koji je bio prebačen preko naslona visoke stolice u dnevnoj sobi, a zatim se vratio s kutijicom za nakit iz Bulgarija.

»Ne, Davide«, bunila se Melanie. »Ti si moj poklon.«

»Ipak otvori kutijicu«, rekao joj je. »Ovo će ti se svidjeti.«

Podigla je poklopac. U vrećici od antilopa bio je par naušnica; veliki srebrni prsteni oko dva čudnovata mjeseca od dijamanta.

»Ja tako mislim o tebi«, rekao je.

Melanie je prinijela mjesece svojim uškama. Bili su savršeni, kao i ona.

»Ti utječeš na mene, baš kao mjesec na plimu i oseku«, prošaptao je David.

Poljubili su se i on je spustio zatvarač njezine haljine, puštajući da joj klizne malo ispod ramena. Poljubio ju je u vrat. Zatim iznad grudi.

Netko je pokucao na vrata sobe.

»Šampanjac«, rekao je glas s druge strane.

Na trenutak je David poželio viknuti: »Ostavi ga ispred vrata!« Cijelu je večer samo čeznuo da skine haljinu s nježnih ramena svoje žene.

»Hajde, uzmi to«, rekla je Melanie, mašući mu naušnicama ispred očiju. »Stavit ću ih.«

Izmigoljila je iz njegova zagrljaja i uputila se natraške prema kupaonici. U njezinim bistrim smeđim očima igrao je osmijeh. *Bože, kako je volio te oči.*

Dok je išao prema vratima, David je razmišljao kako se ni s kim na svijetu ne bi mijenjao.

Čak ni za drugu kozu.